

[Kristen Amby.]

som dette Samfund skulde være meget glad for eksisterer. Det er ikke rimeligt at give dem 40 pCt.s Stigning paa deres vigtigste Næringsmiddel og vanskeliggøre det for dem overhovedet at klare det igennem med deres Børn.

Vi vil give Regeringen, fordi vi mener det nødvendigt og rigtigt, vidtgaaende Fuldmagt, mange af os, til at ordne Landets Forhold, men der maa være en Linie i Regeringens Handling. Det kan ikke hjælpe noget, man gaar til forskellig Side hver anden Gang. Derfor henstiller jeg til den højtærede Regering — for det er jo en almindelig Regeringshandling, der maa foretages —, at man sørger for, naar den Tid kommer, at Prisen paa vort vigtigste Næringsmiddel, det danske Rugbrød, holdes nede.

Valdemar Sørensen: Af de ærede Ordføreres Foredrag omkring det foreliggende Lovforslag fremgaar det tydeligt nok, at dér, hvor man i denne Forhandling har haft Interessen vendt hen, er først og fremmest til de Omstændigheder, der vedrører Landbruget i det store og hele. Der er gjort nogle Bemærkninger om andre Befolkingskredsens Interesse i Kornordningen, og den er jo helt tydelig og klar, men da disse Bemærkninger fra de ærede Ordførere var af en mere strejfende Karakter, synes jeg, at jeg for mit Vedkommende, der kommer fra en helt anden Samfundsklasse, har Ret til at gøre nogle Antegninger om min Opfattelse af Forslaget og om Grunden til, at jeg som andre føler mig tilskyndet til at stemme for det, paa visse Betingelser naturligtvis.

Det, der har slaaet mig mest i de Taler, der er holdt for os her, er det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasens Bemærkninger om den egentlige og vigtigste Grund til Kornordningen. Det er nemlig rigtigt, at det kan være saare interessant, nyttigt og vigtigt for os alle sammen at beskæftige os med Høsten paa Roden, men vi kan ikke gøre den et Aks større i Dag, vi maa nøjes med den, som den er saaet, og som Vind og Vejr giver os den. Det, der er meget vigtigere i Dag, er jo at sikre den Høst, der skal komme næste Aar. Det er det, der er Brændpunktet i hele Forslaget, det er det, der er Incitamentet til at opretholde og helst udvide Kornarealerne. Det maa man jo erkende, ligegyldigt til hvilket Samfundslag man hører, at dette er i Dag det vigtigste. Det er det vigtigste for os, fordi vi til syvende og sidst maa se den Mulighed i Øjnene, at

Mangelen paa landbrugsmæssige Produktionsstoffer udefra naturnødvendigt tvinger Produktionen ned og derfor nøder os selv til at gøre de størst mulige Anstrengelser for at søge Erstatning indadtil. Det er ikke alene vigtigt for Befolkningens Forsyning med Brød og andre Ting, men det er navnlig vigtigt for den Ombytning af vore Produktionsvarer, der skal finde Sted udadtil, hvorved vi helst skulde kunne erhverve os de mest mulige af alle mulige andre Raastoffer og Halvfabrikata, som vi trænger til til vor Produktion. Hele den Maade, hvorpaa dette Land er impliceret i den europæiske Økonomikreds, gør det ogsaa for Øjeblikket helt nødvendigt for os, at dette bliver Hovedpunktet.

Det er for mit eget Vedkommende, kan jeg godt sige, den eneste Ting, der gør det muligt for mig at tænke paa at stemme for det foreliggende Lovforslag.

Naar jeg dernæst tænker paa Kornpriserne, maa jeg erkende, at det har grebet mig dybt at høre her i Dag den relative Tilfredshed, hvormed man fra det større Landbrugs Side taler om de Priser, man er blevet enig om, for det betyder for mig en Erkendelse af, at disse Priser er egentlig meget større, end man kunde forestille sig, de med Fornuft kunde være blevet. Naar jeg søger i Landøkonomisk Driftsbureaus Beregninger et Udtryk for Produktionsprisen for Korn, saa finder jeg den for 1937—38 opgjort til 13,3 Øre pr. kg. Selv om vi nu regner med, at Tider og Omstændigheder har bragt Produktionsomkostningerne en Del i Vejret, maa ingen fortælle mig, at Produktionsprisen paa Korn i Dag er en saadan, at en Pris paa fra 25 til 29 Kr. er nødvendig. Der ligger i dette Spring en umiddelbar Anerkendelse af, at den her foreslaaede Kornpris intet har med Produktionsprisen for Korn at gøre. Som jeg maa erkende og har erkendt i mine Hovedbetragtninger, er den et Udtryk for, at det er en Pris, der skal lokke til at udlægge og drive Kornarealer, og den Pris betales udelukkende, fordi det er saa vigtigt at faa disse Arealer besaaet, helst i udvidet Skikkelse.

Jeg maa derefter have Lov til at vende mig til det andet store Problem i Lovforslaget, det Problem, der ud over det ærede Medlem Hr. Kristen Ambys Bemærkninger ikke er omtalt med mange Ord, nemlig Brødprisen. Jeg for mit Vedkommende vilde have fundet det helt naturligt, om man havde ordnet dette vigtige Spørgsmaal samtidig med, at man ordnede selve Kornspørgsmaalet, at Forholdet til den øvrige